

úsek

text

Na základě hrůzného snu jsem si uvědomil, že mám značný strach z toho, když nade mnou mají moc lidé či pravidla, která představují horší antecepci, než mám sám. Naopak uklidňující a přitažlivé je, pokud mne vede někdo prozíravější, než jsem já sám, např. primář v nemocnici, zkušený průvodce v horách,...,Bůh.

Avšak co když mi někdo říká, že to řídí Bůh, ale já vidím, že to řídí lidé, kteří se za Boha schovávají? Co když bohužel jejich pochopení skutečnosti je horší, než moje? Pak je to strach, kam mne slepí vůdcové vedou, a tento strach mne nutí k odporu.

Podobné to bylo v komunismu. Naivní občané mohli věřit, že zemi, v níž žijí, vede moudrá Strana. Ta ví, co je správné, a má moc to uskutečňovat. Proto se až do svého vystřízlivění ochotně účastnili činností Stranou organizovaných.

Analogické je i přijímání vedoucí role rodičů v dospívání. Jsou přece o tolik zkušenější, tolik toho zažili, a dítě o světě ví tak málo.

A pak postupně začne dospívající zjišťovat, že ani rodiče, ani další dospělí, ani Strana a vláda, ani náboženští činitelé často nedisponují schopnostmi věci správně předvídat.

Že se k tomu ovšem nechtějí přiznat. Možná z podobného strachu, jaký prožívá skoro každý jednotlivec, chtějí o všem, i o něm, rozhodovat sami.

Tady může být kořen pádu vlády, firmy, rozpadu států, hnutí, náboženství.

Demokracie se snaží implantovat lidem představu, že když se na vládě můžeme podílet všichni, není třeba se bát. Máme přeci moc věci ovlivnit. Duhová mýdlová bublina praskne ve chvíli, kdy se ukáže, že mlčící většina raději ponechá vedení v rukou nějakých křiklounů, než aby riskovala svou kapacitu k diskusím o dalším směru.

Fakt, že lidé ve vládách dospívají k chybným rozhodnutím, si uvědomuje skoro každý. Bojí se, ale sám už se vzdal vlastního vlivu.

Závěr

Strach ze závislosti je motivován zjištěním, že místo mne o mně bude rozhodovat někdo s horší antecepcí, než mám sám.